

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 118.821 van 29 april 2003
in de zaak A. 49.652/XII-290.**

In zake : Gaspard DE LEY,
die woonplaats kiest bij
advocaat D. Matthys,
kantoor houdende te Gent,
Sint-Annaplein 34

tegen :

de UNIVERSITEIT GENT.

D E R A A D V A N S T A T E, XIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Gaspard De Ley op 24 december 1992 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 25 juni 1992 van de raad van bestuur van de Universiteit Gent, waarbij hij met ingang van 1 oktober 1991 als voltijds docent in de faculteit van de geneeskunde gerangschikt wordt en van de beslissing van 29 september 1992 van dezelfde raad van bestuur houdende bevestiging van de eerstgenoemde beslissing, en dit “in de mate waarin deze [beslissingen] de impliciete weigering inhoud[en] om verzoeker te rangschikken als voltijds hoofddocent in de faculteit geneeskunde”;

Gelet op het arrest nr. 96.928 van 26 juni 2001 waarbij de debatten worden heropend en aan het Arbitragehof een prejudiciële vraag wordt gesteld;

Gezien het arrest nr. 133/2002 van 18 september 2002 van het Arbitragehof;

Gelet op de beschikking van 27 januari 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 1 april 2003;

Gehoord het verslag van staatsraad G. van Haegendoren;

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. Matthys, die verschijnt voor verzoeker, en van advocaat H. Vermeire, die loco advocaat P. Devers verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd R. Van Der Gucht;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;

Overwegende dat voor een samenvatting van de gegevens van de zaak ermee kan worden volstaan te verwijzen naar het arrest nr. 80.049 van 4 mei 1999;

Overwegende dat verzoeker in een eerste middel artikel 181 van het decreet van 12 juni 1991 betreffende de universiteiten in de Vlaamse Gemeenschap geschonden noemt omdat het universiteitsbestuur in strijd met de aangevoerde decreetsbepaling heeft nagelaten voorafgaandelijk criteria vast te leggen op grond waarvan het kon besluiten over zijn rangschikking tot docent;

Overwegende dat de raad van bestuur op 19 december 1991 bedoelde criteria voor de Universiteit Gent heeft vastgelegd; dat als zesde criterium de raad van bestuur heeft vastgelegd dat bij hun advies over de rangschikking de faculteiten, de gelijkgestelde organen of de commissie ad hoc rekening houden met de door de raad van bestuur goedgekeurde voorwaarden voor de benoeming of de aanstelling van het zelfstandig academisch personeel; dat de raad van bestuur die voorwaarden eveneens op 19 december 1991 heeft goedgekeurd; dat laatstgenoemd besluit onder meer in een artikel 7 algemene voorwaarden bepaalt en in een artikel 10 de specifieke voorwaarden opsomt voor onder meer de graden van docent en hoofddocent; dat het middel faalt in feite;

Overwegende dat verzoeker in zijn tweede middel als tweede onderdeel de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht;

Overwegende dat dit middelonderdeel door de Raad van State gegrond is bevonden in het arrest nr. 80.049 van 4 mei 1999;

Overwegende dat verzoeker als eerste onderdeel van dit middel de schending aanvoert van de formele motiveringsplicht;

Overwegende dat het aanvullend auditoraatsverslag opmerkt dat onderzoek van dit middelonderdeel “niet meer zinvol” is, nu voornoemd arrest het tweede onderdeel gegrond heeft bevonden; dat er aldus twijfel rijst bij het voordeel dat verzoeker heeft bij een vernietiging op grond van een bijkomend onderzoek van dit middelonderdeel; dat het aan verzoeker toekomt om aan de Raad van State duidelijk te maken wat een vernietiging mede op grond van dit middelonderdeel hem nog kan bijbrengen;

Overwegende dat verzoeker in de laatste memorie toelicht dat een uitspraak van de Raad over dit middelonderdeel de verwerende partij er toe zal verplichten bij haar nieuwe beslissing te motiveren “waarom verzoeker al dan niet als hoofddocent dient gerangschikt te worden, hetgeen niet het geval zou zijn indien enkel een schending van de materiële motiveringsplicht zou zijn vastgesteld”;

Overwegende dat hetgeen verzoeker tot voorwerp van zijn beroep maakt de impliciete weigeringsbeslissing is om hem als hoofddocent te rangschikken; dat de Raad van State in het arrest nr. 80.049 van 4 mei 1999 reeds de onwettigheid van die weigeringsbeslissing heeft vastgesteld, op grond van het motief van de schending van de materiële motiveringsplicht; dat de vernietiging van een impliciete weigering de verwerende partij er toe verplicht om zich opnieuw en uitdrukkelijk uit te spreken over de geweigerde rangschikking; dat zij op straffe van schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen die nieuwe door haar te nemen beslissing ook uitdrukkelijk zal moeten motiveren; dat zij voorts die beslissing niet, op straffe van schending van het gezag van gewijsde, kan steunen op de motieven die in het genoemd arrest van 4 mei 1999 onwettig zijn bevonden; dat uit dit alles volgt dat verzoeker geen bijkomend voordeel kan putten uit het gegrond bevinden van het eerste middelonderdeel; dat bijaldien het middelonderdeel niet langer ontvankelijk is;

Overwegende dat verzoeker als derde middel de schending van het gelijkheidsbeginsel aanvoert; dat hem grieft dat hij zich als faculteitsgeaggregeerde, wat de hoogste wetenschappelijke graad van het vast benoemd wetenschappelijk personeel is, gelijkgeschakeld ziet met eerstaanwezend assistenten en werkleiders “hoewel de mogelijkheid tot evenwaardige differentiatie door het nieuwe decreet van

12.06.1991 werd geschapen door het ingevoerde onderscheid tussen docent en hoofddocent”, dat aan alle andere faculteiten alle faculteitsgeaggregeerden die er om verzochten wel tot hoofddocent werden gerangschikt en ten derde dat ingevolge de foute opgave van de publicaties op zijn naam een ongelijke bejegening werd toegepast ten overstaan van andere kandidaten - verzoeker verwijst concreet naar Van Moffaert;

Overwegende dat de verwerende partij in de laatste memorie refereert aan het arrest nr. 80.049; dat volgens haar in dit arrest reeds onrechtstreeks uitspraak is gedaan over het eerste en het derde middelonderdeel;

Overwegende dat verzoeker blijkens de toelichting van het eerste middelonderdeel aanstoot neemt aan de “gelijkschakeling” van faculteitsgeaggregeerden, werkleiders en eerstaanwezend assistenten; dat een dergelijke gelijkenschakeling geen automatisme blijkt te zijn; dat immers de bestreden rangschikking van verzoeker steunt op de niet rechtstreeks door verzoeker bestreden beslissing van de raad van bestuur van 19 december 1991 om, ter uitvoering van artikel 181 van het universiteitendecreet, de faculteitsgeaggregeerden en werkleiders toe te staan zich kandidaat te stellen voor rangschikking als docent of als hoofddocent en de eerstaanwezend assistenten als docent; dat uit die beslissing al een zekere differentiatie blijkt; dat verzoeker zich niet gegriefd voelt door de mogelijkheid die voor hem bestaat om hoofddocent te worden: integendeel, het is de impliciete weigering van de verwerende partij om hem die graad te verlenen die hij vernietigd wil zien; dat de grief van verzoeker dan zo moet worden begrepen dat hij zich ongelijk behandeld voelt omdat hij als faculteitsgeaggregeerde ingevolge de vastgelegde criteria kan worden gerangschikt in dezelfde graad, docent, die toegankelijk is voor de werkleiders en de eerstaanwezend assistenten; dat verzoeker met het alzo begrepen eerste onderdeel van dit middel in wezen kritiek uit op de decretale regeling; dat die regeling immers het onderscheid tussen de leden van het vastbenoemd wetenschappelijk personeel en de leden van het onderwijzend personeel doet verdwijnen en aan het universiteitsbestuur opdraagt te beslissen “over de al dan niet rangschikking van elk lid van het vastbenoemd wetenschappelijk personeel”, dus zowel eerstaanwezend assistenten, werkleiders en faculteitsgeaggregeerden, in één van de nieuwe graden van het academisch personeel, zonder in het decreet dwingende criteria vast te leggen en waarbij de graad van docent hoe dan ook, ook voor eerstaanwezend assistenten en werkleiders, de laagst toe te kennen graad vormt; dat de decreetgever blijkens artikel 181 het universiteitsbestuur ook een “niet rangschikking” toestaat; dat in het

artikel voorts ook wordt bepaald dat wanneer het universiteitsbestuur bij de rangschikkingsoperatie aan het gerangschikte personeelslid geen graad toekent, het aldus gerangschikte personeelslid ambtshalve de graad van docent verkrijgt; dat al die vaststellingen tegenspreken wat verzoeker zou willen, namelijk dat de autonomie van het universiteitsbestuur om zijn vast benoemd wetenschappelijk personeel overeenkomstig de hem daartoe door de decreetgever verleende machtiging te rangschikken in één van de nieuwe graden op grond van zelf vooraf vastgelegde criteria, beperkt zou moeten worden door voor zekere categorieën van personeelsleden - in casu de faculteitsgeaggregeerden - de toekenning van de laagste graad van docent in de nieuwe gradenstructuur uit te sluiten of voor de rangschikkingsoperatie een individuele beoordeling van het curriculum van de betrokkenen als criterium uit te sluiten; dat voorts verzoeker niet aantoont, en de Raad niet ziet, waarin de gelijke behandeling van het vast benoemd wetenschappelijk personeel zou zijn miskend door bij de rangschikkingsoperatie de graad van docent of hoofddocent te verlenen aan de hand van dezelfde criteria die gelden voor de benoeming of de aanstelling; dat dan geen schending van het gelijkheidsbeginsel kan worden gezien in de mogelijkheid dat een faculteits-geaggregeerde, als gevolg van een bij veronderstelling deugdelijk gemotiveerde beslissing, zich gerangschikt ziet met de graad van docent en niet als hoofddocent;

Overwegende dat de loutere bewering dat alle andere faculteitsgeaggregeerden die daarom hebben verzocht als hoofddocent zijn gerangschikt geen schending van het gelijkheidsbeginsel vermag aan te tonen, aangezien bij de bespreking van het tweede middel niet is gebleken dat de niet-rangschikking van verzoeker op een ondeugdelijke beoordeling van de vooraf vastgelegde criteria is gesteund; dat verzoeker overigens ook niet aantoont dat over de rangschikking van “alle [andere] faculteitsgeaggregeerden die erom verzochten” niet op goede gronden zou zijn besloten;

Overwegende dat waar verzoeker stelt dat hij meer heeft gepubliceerd dan, in vergelijking met M. Van Moffaert, door de faculteit in aanmerking is genomen, hij blijkt te doelen op zijn veertien A-publicaties opgenomen in de Source Index van de Citation Index van het jaar van publicatie; dat die onachtzaamheid van de verwerende partij, die slechts rekening heeft gehouden met negen A-publicaties, reeds aanleiding heeft gegeven tot het gegrond bevinden van het tweede onderdeel van het tweede middel; dat, zoals reeds in het arrest nr. 80.049 van 4 mei 1999 door de Raad is overwogen, uit het enkele gegeven dat M. Van Moffaert

tot hoofddocent is gerangschikt met tien A-publicaties niet volgt dat ook verzoeker tot hoofddocent gerangschikt had moeten worden, nu het tot de discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij behoort een beslissing te nemen met inachtneming van alle criteria, en dus niet alleen acht slaande op het getal der publicaties; dat het middelonderdeel bijgevolg niet kan leiden tot het erkennen van een rechtsplicht tot rangschikking als hoofddocent in hoofde van de verwerende partij; dat de Raad bijgevolg niet ziet welk bijkomend voordeel verzoeker nog kan putten uit het onderzoek van dit middelonderdeel; dat het niet ontvankelijk is;

Overwegende dat het derde middel in geen van zijn onderdelen kan worden aangenomen;

Overwegende dat verzoeker in een vierde middel de schending aanvoert van enige beginselen van behoorlijk bestuur, met name het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het beginsel “audi et alteram partem”; dat hij het redelijkheidsbeginsel geschonden acht door de als degradatie aangevoelde gelijkschakeling met de eerstaanwezende assistenten; dat hij de zorgvuldigheid niet in acht genomen weet omdat geen nadere uitleg is verschaft over de redenen waarom hem een rangschikking als hoofddocent is onthouden; dat hij ten slotte de hoorzitting een louter formele procedurestap en een schijnzitting noemt;

Overwegende dat in het aanvullend auditoraatsverslag wordt opgemerkt dat verzoeker, gelet op het arrest van 4 mei 1999, geen belang meer heeft bij het onderzoek van dit middel; dat verzoeker in de laatste memorie geen argumenten aanbrengt die kunnen aantonen welk bijkomend voordeel hij nog kan putten uit het onderzoek van dit middel; dat het niet langer ontvankelijk is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd worden de besluiten van 25 juni 1992 en van 29 september 1992 van de raad van bestuur van de Universiteit Gent waarbij Gaspard De Ley als voltijds docent in de faculteit van de geneeskunde gerangschikt wordt in de mate dat die beslissingen de impliciete weigering inhouden om hem te rangschikken als voltijds hoofddocent in de faculteit geneeskunde.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 99,16 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op negenentwintig april 2003, door de XIIe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	D. VERBIEST,	kamervoorzitter,
	J. LUST,	staatsraad,
	G. VAN HAEGENDOREN,	staatsraad,
Mevr.	S. DOMS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. DOMS.

D. VERBIEST.